

GHOST. GILLETTE MAN.

A Cemetery Conversation

Ferdinando Frega

SPOOK. GILLETTE-MAN.

“Ek is net ’n spook.”

The P&G Saga · 20

Ek het daardie oggend begraafplaas toe gestap. Dit was die herdenking van Pa se verjaardag, en ná so ’n lang ent te voet het ek ’n oomblik gaan staan om te rus, en ’n bank gevind om op te sit, wat deels deur twee bejaarde here beset was.

Ek het hulle gegroet – ’n ou reël wat my Galilese kollega vir ons nagelaat het, oor vreemdelinge – en ek was besig om my tuis te maak om my asem terug te kry toe die twee van hulle hardop begin praat het, ’n oop gesprek wat, na die voorkoms, glad nie bedoel was om geheim te wees nie, met my wat reg daar sit.

Die jongere het die oudere gevra hoe hy dink hy gaan doodgaan, en wie hy by sy begrafnis sou wou hê. Die ander een het geantwoord: “Op my ouderdom, net 96, het ek min versoeke oor, en ek verwag nie dat almal wat my ken daar sal wees wanneer ek doodgaan nie, want ek hoop om hulle eers self te gaan groet, waar hulle ook al is.”

En in ruil het die ou man die jongere gevra: “En jy, hoe wil jy doodgaan?”

“Wel,” het hy gesê, “ek is 62, ek het amper 26 lenings by banke en finansieringsmaatskappye uitgeneem, plus ’n verband op ’n huis wat ek nooit sal sien nie, en hierdie bliksems was almal gou om my versekeringspolisse te laat teken vir ingeval ek eerste doodgaan – hulle het hul eie gatte gedek. Intussen,

sodra jy dood is, kanselleer die Staat al die belastingrekenings en die boetes. En wat 'n erfenis betref, ek het niks om na te laat nie. Wat ek ook al gehad het, het ek seker gemaak ek gee aan elke vrou wat ek in my lewe ontmoet het – maar volgens die reël van ‘stukkies vir stukkies’.”

“Verskoon die vraag en my nuuskierigheid, maar wat was hierdie ‘stukkies vir stukkies’? Geld, miskien?”

“Nee, my vriend. Net liefde – maar die soort wat nie terugkom nie, net soos die lewe wanneer hulle jou in die wêreld bring.”

Die twee van hulle het uitgebars van die lag, en ek het saamgelag. Toe het hulle na my gedraai en gevra wat ek dink.

“Dankie dat julle dit gedeel het, en ek is bly julle kan my albei sien, want ek is net 'n spook. En as ons oë op hierdie oomblik ontmoet, beteken dit dat julle albei op die regte pad is, die een wat na die Vader se huis lei.”

Hulle het opgespring, hul balle gegryp – die ou Italiaanse geluksgebaar teen teëspoed – en weggehardloop so vinnig as wat hul bene hulle kon dra.

Ek het nie eers tyd gehad om my ironiese grappie klaar te maak nie, en met niks meer as die “semantiese voorskou” het hulle van vrees ineengestort. Dit was toe dat ek verstaan het hoe sterk woorde is.

Ek het gedink ek moet begin om versigtiger te wees, nou en in die toekoms, want ek kan ook die risiko loop om 'n spook te ontmoet – en miskien sou hy my vra of jy vir ADS en SEO moet betaal om die mense van die web te ontmoet, of moet doen soos ek: daarsonder.

Ferdinando